

Arrest

nr. 165 290 van 6 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 november 2015/14 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat O. WEINAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2011 maakt de sociale inspectie een verslag op waaruit blijkt dat verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, aan het werk is zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Verzoeker dient op 17 september 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie als zelfstandige. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 8 oktober 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 6 mei 2013 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van de verblijfplaats van verzoeker om hem een schrijven ter kennis te brengen in het kader van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2013 wordt dit schrijven aan verzoeker ter kennis gebracht.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen documenten indient naar aanleiding van deze brief. Verzoeker blijkt nog steeds aangesloten te zijn bij de sociale kas. Er wordt een onderzoek naar schijnzelfstandigheid gestart.

Op 4 september 2013 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de verblijfplaats van verzoeker mee dat er kennelijk nog steeds een zelfstandige activiteit is en dat het verblijfsrecht dus mag behouden blijven.

In oktober 2013 blijkt dat verzoeker twee verschillende namen gebruikt, zijn eigen naam en die van zijn echtgenote.

Op 18 augustus 2014 wordt vastgesteld dat de bvba FM failliet is sinds 24 maart 2014.

Op 5 november 2014 blijkt dat de firma MCD failliet is sinds 12 mei 2014.

Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op dezelfde dag wordt het verblijf van verzoekers echtgenote en kind ook beëindigd.

Op 29 april 2015 legt verzoeker via zijn advocaat bijkomende stukken neer inzake zijn financiële situatie.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 153 614 van 30 september 2015 wordt de beslissing van 10 februari 2015 vernietigd.

Op 16 oktober 2015 legt verzoeker via zijn advocaat bijkomende stukken neer inzake zijn financiële situatie.

Op 9 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: C., G.-F.

Geboorteplaats: Novaci

Nationaliteit: Roemenië

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Geboortedatum: (...) 1985 Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 17.09.2012 en verkreeg de bijlage 8 op 03.10.2012 en de E- kaart op 08.10.2012. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 13.11.2014 in kennis werd gesteld van de uitnodiging om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Betrokkene had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn enig bewijsstuk

voor te leggen hoewel er nochtans in onze brief duidelijk werd vermeld dat hij bij gebrek aan bewijzen van de huidige situatie het verblijfsrecht kon verliezen. Zelfs een 3-tal maanden later, wanneer de eerste beslissing genomen werd (op 10.02.2015), legde hij nog steeds niets voor. We dienden ons bijgevolg op de reeds voorgelegde bewijsstukken en eigen onderzoek te baseren om het dossier te kunnen evalueren.

Uit de informatie van Unizo en de publicatie in het Belgisch Staatsblad bleek dat de firma waarbij betrokkene zijn zelfstandige activiteit uitoefende, in faling was sinds 24.03.2014. Gezien deze faling en het feit dat betrokkene verder geen enkel bewijsstuk voorlegde naar aanleiding van onze uitnodiging, konden we niet stellen dat betrokkene nog voldeed aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als zelfstandige te behouden in hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, kon bij gebrek aan medewerking van betrokkene ook niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen werd er dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

De beslissing van 10.02.2015 werd op 30.09.2015 vernietigd bij arrest nr. 153.614. van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene legde in april en oktober 2015, ver buiten de gestelde termijn van de uitnodigingsbrief die op 13.11.2014 werd betekend aan betrokkene, nog bewijsstukken van zijn zelfstandige activiteit voor, namelijk: een herinnering van Z. ivm nog te betalen sociale bijdragen van 2013, de belastingaangifte van 2014 (inkomsten 2013) en 2015 (inkomsten 2014), een public search op de site van de Kruispuntbank der Ondernemingen van 20.05.2015, een inschrijvingsbewijs van Z. van 13.01.2015 en de (aangifte van) publicatie in het Belgisch Staatsblad van F. van 10.10.2013 en van FG-C. van 02.04.2014 en een verklaring van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit van 22.04.2015 van BNTC Belgium (boekhoudkantoor). Indien we toch zouden rekening houden met deze bewijsstukken, dienen we op te merken dat alle bewijsstukken, uitgezonderd de rappel van Z, verouderd zijn en bijgevolg geen reëel beeld geven van de huidige activiteiten van betrokkene. Het meest recente bewijs betreft een herinnering van Z. van oktober 2015 ivm achterstallige sociale bijdragen van 2013. Hieruit kan echter niet afgeleid worden of betrokkene heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent. Nergens uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene heden nog steeds een zelfstandige activiteit zou uitoefenen.

Verder werden er geen documenten voorgelegd van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2e en/of 3e lid (wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene toont niet aan dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf in België (+/- 6 jaar) is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers +/- 24 jaar in Roemenië. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat, waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 van de vreemdelingenwet, van artikelen 42bis en 40 § 4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel

Artikel 42bis §1 stelt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.” (eigen onderlijning).

Artikel 40§4 stelt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

*Uit de bewoordingen van artikel 42bis §1 (“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht [...]”) blijkt dat verweerder een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend. Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en gelet op de discretionaire bevoegdheid, dient de hierboven beschreven motiveringsplicht strenger te worden opgevat (Opdebeek, I. en Coolsaet, A., “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht”, in Opdebeek, I. en Coolsaet, A. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151, nr. 39, passage van arrest nr 157 189 van 27 november 2015)*

Om een passende afdoende gemotiveerde beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 42 bis, §1 juncto artikel 40, §4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient verweerder:

- de persoonlijke situatie van de verzoeker te onderzoeken met respect voor de beginselen van behoorlijk bestuur*
- een afdoende motivatie aan de beslissing te geven*
- naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen in zijn bezit op het moment van de bestreden beslissing;*
- kennelijke beoordelingsfouten te vermijden*
- een beslissing te vellen die aan de verzoeker toelaat om te begrijpen waarom zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken*

De bestreden beslissing is genomen in schending van al deze beginselen en artikelen.

Verweerder heeft absoluut geen reden om te denken dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk op basis van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet. Verweerder had geen enkel aanwijzing voor de zogenaamde slechte financiële situatie van verzoeker op het moment van de bestreden beslissing tot vandaag.

Verzoeker is een zelfstandige en hij heeft nooit een leefloon of werkloosheidsvergoeding of de hulp van het OCMW aangevraagd.

De bewijsstukken, die tot tweemaal toe werden voorgelegd door verzoeker, bewijzen op afdoende wijze dat de aanwijzingen die tot de vernietigde beslissing van 10 februari 2015 leidden (en die opnieuw ingeroepen werden in de bestreden beslissing) ongegrond waren, dat verzoeker nog steeds zijn zelfstandige activiteit uitoefent en dat hij zich in een stabiele financiële situatie bevindt of, minstens, dat hij absoluut geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt.

Er bestaan duidelijk geen nieuwe aanwijzingen die de toepassing van artikel 42bis §1 tegen verzoeker kunnen rechtvaardigen, om te komen tot de beslissing om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bestreden beslissing werd genomen in schending van artikelen 42bis §1 en 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

In ieder geval toont verweerder niet aan en motiveert hij niet aan hoe verzoeker, enerzijds, een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en, anderzijds, hoe deze belasting onredelijk is.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 van de wet van 23 juli 1991 de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden moet vermelden opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen.

De motivering van de beslissing moet afdoend zijn.

Het afdoende karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de verzoeker en de aard van de betrokken bevoegdheid (Opdebeek, I. en Coolsaet, A., “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht”,

in Opdebeek, I. en Coolsaet, A. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 146, nr. 34).

Uit de bewoordingen van Artikel 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend. Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht strenger te worden opgevat (Opdebeek, I. en Coolsaet, A., "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in Opdebeek, I. en Coolsaet, A. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151, nr. 39).

"Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 42bis, § 1, laatste lid en § 2 van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. arrest nr. 157 189 van 27 november 2015).

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dit standpunt werd bevestigd door Uw raad in het arrest van 27 november 2015 dat stelt:

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)." (R.v.V. arrest nr. 157 189 van 27 november 2015, eigen onderlijning).

In huidig geval werd de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt, zodat de verzoeker in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel verweerder de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Verweerder stelt, in de bestreden beslissing :

"Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 17.09.2012 en verkreeg de bijlage 8 op 03.10.2012 en de E-kaart op 08.10.2012. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, voldaan. Vandaar dat betrokkene op 13.11.2014 in kennis werd gesteld van de uitnodiging om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Betrokkene had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn enig bewijsstuk voor te leggen hoewel er nochtans in onze brief duidelijk werd vermeld dat hij bij gebrek aan bewijzen van de huidige situatie het verblijfsrecht kon verliezen. Zelfs een 3 tal maanden later, wanneer de eerste beslissing genomen werd (op 10.02.2015), legde hij nog steeds niets voor. We dienden ons bijgevolg op de reeds voorgelegde bewijsstukken en eigen onderzoek te baseren om het dossier te kunnen evalueren.

Uit de informatie van Unizo en de publicatie in het Belgisch Staatsblad bleek dat de firma waarbij betrokkene zijn zelfstandige activiteit uitoefende, in falings was sinds 24.03.2014. Gezien deze faling en het feit dat betrokkene verder geen enkel bewijsstuk voorlegde naar aanleiding van onze uitnodiging, konden we niet stellen dat betrokkene nog voldeed aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als zelfstandige te behouden. In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig art. 40§4 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, kon bij gebrek aan medewerking van betrokkene ook niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen werd er dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene."

Verweerder heeft zich hier tevreden gesteld met het herhalen van zijn motivatie uit de beslissing van 10 februari 2015. De beslissing van 10 februari 2015 werd vernietigd door Uw raad en er is absoluut geen reden voorhanden om de motivatie van deze beslissing te herhalen in de bestreden beslissing. De beslissing van 10 februari 2015 en zijn motivatie hebben geen impact op de bestreden beslissing, aangezien de motivatie van deze beslissing door Uw raad werd beoordeeld als niet afdoende. Verder past verweerder zijn motivatie duidelijk niet aan de huidige situatie van verzoeker aan, ondanks het arrest die zijn beslissing van 10 februari 2015 vernietigde en ondanks de verschillende toevoegingen aan het administratieve dossier.

Verweerder verwees in de bestreden beslissing voor het aantonen van de zogenaamde slechte financiële situatie van verzoeker naar: "Uit de informatie van Unizo en de publicatie in het Belgisch Staatsblad bleek dat de firma waarbij verzoeker zijn zelfstandige activiteit uitoefende, in falings was sinds 24.03.2014".

Verzoeker legde een publicatie voor uit het Belgisch Staatsblad van 10 oktober 2013 dat zijn ontslag aantoonde bij de firma F. die in falings was op 24 maart 2014. Dit document was aldoor beschikbaar voor verweerder op de publieke website van het Belgisch Staatsblad en werd door verzoeker tweemaal gecommuniceerd aan verweerder.

Behalve dit element werd er door verweerder in de bestreden beslissing geen enkel argument ingeroepen dat de toepassing van artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet zou rechtvaardigen.

Bovendien vereist de toepassing van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet dat de verzoeker een "onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk". In huidig verzoekschrift werd voldoende aangetoond dat verweerder niet aantoonde dat dit het geval is en ook geen reden heeft om te denken dat dit het geval zou zijn. A fortiori bewijst verweerder niet dat deze zogenaamde belasting van verzoeker onredelijke zou zijn.

Deze overweging werd zelfs niet opgenomen in de bestreden beslissing. Verweerder roept niet in dat er door de staat hulp zou zijn verleend aan verzoeker (omdat dit niet het geval is) laat staan dat zij het bedrag van deze eventuele hulp vermeldt om aan te tonen dat dit onredelijk zou zijn.

Verweerder overtreedt duidelijk zowel zijn verplichting om een afdoende motivatie te voorzien als artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing gaat verder als volgt:

"De beslissing van 10.02.2015 werd op 30.09.2015 vernietigd bij arrest nr. 153.614. van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene legde in april en oktober 2015, ver buiten de gestelde termijn van de uitnodigingsbrief die op 13.11.2014 werd betekend aan verzoeker, nog bewijsstukken van zijn zelfstandige activiteit (...)Indien we toch zouden rekening houden met deze bewijsstukken"

Verweerder lijkt alle bewijsstukken die door verzoeker gecommuniceerd werden buiten de termijn van de uitnodigingsbrief als onontvankelijk te beschouwen, ondanks de vernietiging van de beslissing van 10 februari 2015.

Verzoeker gebruikt het woord "lijken" omdat dit standpunt in de bestreden beslissing niet expliciet wordt ingenomen. Verweerder motiveert noch zijn beslissing om deze bewijsstukken te negeren wegens de datum van neerleging ervan, noch het gevolg van de vernietiging van de beslissing van 10 februari 2015 op dit standpunt.

Verzoeker heeft uitgelegd dat deze uitnodigingsbrief werd betekend aan zijn ex-vrouw. De administratieve autoriteit moet in elk geval rekening houden met alle relevante elementen in zijn bezit op het moment van de bestreden beslissing. Deze elementen werden neergelegd voor de datum van de bestreden beslissing en staan in het administratieve dossier, aangezien verweerder deze stukken noemt in de bestreden beslissing.

Verweerder motiveert niet waarom zijn verplichting om bij het nemen van een beslissing rekening te houden met alle relevante elementen en stukken, gekregen op het moment van de bestreden beslissing, niet van toepassing zou zijn in dit geval.

De bestreden beslissing stelt ook:

"(...)bewijsstukken van zijn zelfstandige activiteit voor, namelijk: een herinnering van Z. ivm nog te betalen sociale bijdragen van 2013, de belastingaangifte van 2014 (inkomsten 2013) en 2015 (inkomsten 2014), een public search op de site van de Kruispuntbank der Ondernemingen van 20.05.2015, een inschrijvingsbewijs van Z. van 13.01.2015 en de (aangifte van) publicatie in het Belgisch Staatsblad van F. van 10.10.2013 en van F. van 02.04.2014 en een verklaring van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit van 22.04.2015 van BNTC Belgium (boekhoudkantoor). Indien we toch zouden rekening houden met deze bewijsstukken, dienen we op te merken dat alle bewijsstukken, uitgezonderd de rappel van Z, verouderd zijn en bijgevolg geen reëel beeld geven van de huidige activiteiten van verzoeker. Het meest recente bewijs betreft een herinnering van Z. van oktober 2015 ivm achterstallige sociale bijdragen van 2013. Heruit kan echter niet afgeleid worden of verzoeker heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent. Nergens uit de bewijsstukken blijkt dat verzoeker heden nog steeds een zelfstandige activiteit zou uitoefenen."

Verzoeker heeft de bewijsstukken die gecommuniceerd werden door verzoeker dus ontvangen maar blijkbaar niet geanalyseerd.

We moeten ons afvragen: welke informatie was ter beschikking van verweerder op de dag van de bestreden beslissing, namelijk 9 november 2015.

Op deze dag wist verweerder dat de aanwijzing van de zogenaamd slechte financiële situatie van verzoeker uit de oorspronkelijke beslissing van 10 februari 2015, namelijk de falings van de firma F., niet ter zake deed, aangezien verzoeker reeds sinds zes maanden voor het faillissement niet meer gebonden was aan deze firma.

Verweerder wist ook dat verzoeker was benoemd als bestuurder van de SPRL F. en dat hij zijn activiteiten als zelfstandige in de bouwsector nog steeds uitoefende.

Verweerder had deze informatie, de publicaties van 10 oktober 2013 en van 2 april 2014, voorgelegd door verzoeker, niet mogen negeren.

Verder is het verrassend te lezen dat de bewijsstukken voorgelegd door verzoeker verouderd zouden zijn.

Deze bewijsstukken zijn:

- 20141102 Belastingaangifte 2014 (stuk 6) - die het inkomen van verzoeker bewijst voor het jaar 2013.
- 20150113 inschrijvingsbewijs van Z. (stuk 2) – dit document bewijst dat verzoeker ingeschreven is bij een sociaal verzekeringsfonds en dat hij in orde is met zijn bijdrages van 2013 : “Mr. I.G.-F. est en règle de cotisations sociales pour le 1e, 2e, 3e et 4e trimestre 2013”.
- 20150422 verklaring van de inkomsten (stuk 7)– dit document is een attest van de boekhouder van verzoeker dat zijn goede financiële situatie bewijst voor de maanden januari, februari en maart 2015 en dat bewijst dat dit inkomstenniveau stabiel zal blijven in het jaar 2015.
- 20150520 KBO (stuk 3) - dit bewijst de inschrijving van verzoeker als zelfstandige bij de KBO. Het opzoeken van de toestand van een persoon of een onderneming op de website van de KBO is beschikbaar voor iedereen. Verweerder bewijst niet dat verzoeker afgemeld werd van de KBO op de dag van de beslissing (wat niet het geval is, aangezien de toestand van verzoeker nog “actief” is op de dag van neerleging van dit verzoekschrift, stuk 10). Aangezien de toestand van verzoeker nooit veranderd is sinds zijn eerste inschrijving, is het de taak van verweerder om te bewijzen dat de toestand van verzoeker werd veranderd (aangezien verzoeker zijn toestand voldoende aantoonde door zijn inschrijving) en dat dit een aanwijzing van zijn zogenaamde slechte financiële situatie is. Verzoeker dient niet elke maand een bewijs van zijn toestand op de KBO neer te leggen.
- 20150927 belastingaangifte 2015 (stuk 12) – die het inkomen van verzoeker bewijst voor het jaar 2014. Dit document is gedateerd op 27 september 2015 dus minder dan 2 maanden voor de datum van de bestreden beslissing.
- 201510113 inschrijvingsbewijs Z. (stuk 11) - die de inschrijving van verzoeker bij een sociaal verzekeringsfonds bewijst. De herinnering in dit document wordt betwist, aangezien Z. in het inschrijvingsbewijs van 13 januari 2015 bevestigt dat verzoeker in orde is met zijn bijdragen van 2013. Verweerder beslist om deze bewijsstukken te negeren zonder enige motivering, terwijl ze de stabiele financiële situatie van verzoeker aantonen, minstens dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder benadrukt dat de attestatie van Z. een herinnering is, zonder te motiveren waarom dit element een bewijs zou zijn van het feit dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift in elk geval uit te leggen dat deze herinnering geen effect heeft op zijn inschrijving bij een sociaal verzekeringsfonds, aangezien Z. hem een vrijstelling tijdens zijn arbeidsongeschiktheid heeft verleend. Dit punt is nog het onderwerp van een discussie tussen Z. en verzoeker.

Verweerder heeft dus een kennelijke beoordelingsfout begaan, wanneer hij zegt dat de bewijsstukken die neergelegd werden door verzoeker “verouderd zijn en bijgevolg geen reëel beeld geven van de huidige activiteiten van betrokkene”. Deze bewijsstukken zijn, behalve de uittreksels van de KBO die voor verweerder beschikbaar zijn, de meest recente die verzoeker kon neerleggen voor de bestreden beslissing. Bovendien bewijzen deze bewijsstukken op voldoende wijze de stabiele financiële situatie van verzoeker en, minstens, dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat verweerder slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer zij tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Over de bepaling 42bis §1 van de vreemdelingenwet (onder andere), stelt Uw Raad in de arrest nr. 153 632 van 30 september 2015 het volgende:

“Uit deze bepalingen volgt dat er zoals verzoekers terecht voorhouden enkel een einde kan worden gesteld aan het verblijf wanneer blijkt dat de betrokkenen een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel. Nergens blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze voorwaarde werd onderzocht. Verzoekers stellen dat zij sedert 2011 nooit een leefloon of werkloosheidsvergoeding hebben aangevraagd en zulks blijkt inderdaad steun te vinden in de stukken van het administratief dossier. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er indicaties zijn dat verzoekers over bestaansmiddelen beschikken. Zonder de inkomsten van verzoekers te beoordelen,

blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel verzoekster als verzoeker inkomsten genereren.

Aldus blijkt dat verweerder tekort is gekomen in zijn verplichting tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen."

In casu is verweerder tekortgeschoten in zijn verplichting tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak.

Verweerder blijft bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijfrecht van verzoeker, en baseert dit enkel en alleen op het feit dat een onderneming waarin verzoeker bestuurder geweest is failliet is gegaan, en negeert hierbij de bewijsstukken die verzoeker verscheidene maanden voor de bestreden beslissing heeft neergelegd en die het gebrek aan een band tussen verzoeker en deze onderneming bewijzen.

Bovendien verwijt verweerder aan verzoeker de ouderdom van deze bewijsstukken die echter relevant zijn voor de elementen die verweerder inriep in zijn eerste beslissing van 10 februari 2015 en die hij blijft invoeren in de bestreden beslissing. Maar verweerder verklaart niet waarom deze bewijsstukken irrelevant zouden zijn; hij beslist louter om deze bewijsstukken te negeren. De raadsman van verzoeker schreef in zijn brief van 16 oktober 2015 "Ik blijf beschikbaar indien u nog andere documenten nodig zou hebben" (stuk 15).

Ondanks de bereidheid van verzoeker, die alle relevante bewijsstukken heeft neergelegd vóór de bestreden beslissing, heeft verweerder beslist om zijn wens tot contactname en zijn bewijsstukken te negeren.

Verder komen verscheidene bewijsstukken die werden neergelegd door verzoeker uit publiek toegankelijke website zoals het Belgisch Staatsblad en de KBO. Verweerder zou zich ertoe kunnen beperken een eenvoudig onderzoek te doen op deze websites om te bewijzen dat de situatie van verzoeker was veranderd sinds de bewijsstukken die hij neergelegd heeft (stuk 3 : 20 mei 2015). Aangezien de situatie van verzoeker, die de activiteit van zelfstandig nog uitoefent, niet is veranderd, besliste verweerder om deze stukken te negeren, beweerend dat ze "verouderd" waren.

Verzoeker heeft tijdens zijn hele verblijf op het grondgebied altijd de voorwaarden uit artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet gerespecteerd en hij kwam bovendien nooit een ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zijn stabiele financiële situatie wordt op afdoende wijze bewezen door de bijgevoegde stukken.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing stelt:

"Verder werden er geen documenten voorgelegd van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis§1, 2° en/of 3° lid (wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene toont niet aan dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing; De duur van het verblijf in België (+/- 6 jaar) is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers +/- 24 jaar in Roemenië. Zijn verblijf in België, zijn integratie en ongebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat, waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen."

Artikel 42 bis §1 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst".

Dit artikel werd niet gerespecteerd, aangezien er schijnbaar geen enkele opzoeking geschiedde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo was bijvoorbeeld de duur van meer dan zeven jaar van het verblijf van verzoeker, bekend bij de Dienst, niet samenhangend met de motivatie van verweerder (stuk 18).

Onder de Belgische wetgeving wordt een duur van regelmatig verblijf van meer dan vijf jaar beschouwd als voldoende om de Belgische nationaliteit te vragen en te verkrijgen (bovenop andere voorwaarden). Onder de oude wet gold een termijn van zeven jaar. De reden van deze bepaling is dat een persoon die reeds vijf of zeven jaar in België verblijft geacht wordt geïntegreerd te zijn.

Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf van meer dan zeven jaar in België altijd gewerkt. Hij is nooit afhankelijk geweest van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en hij heeft twee ondernemingen en verscheidene jobs gecreëerd in België.

Verzoeker werkt in de bouwsector en is verantwoordelijk voor verschillende bouwterreinen. Verweerder had alle bewijsstukken over de financiële situatie van verzoeker en moest vaststellen dat verzoeker nog steeds zijn zelfstandige activiteit in de bouwsector uitoefent.

Verweerder heeft absoluut geen rekening gehouden met de gevolgen van intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker op zijn professionele activiteit, zijn werknemers, en zijn lopende overeenkomsten.

Er kan enkel een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer blijkt dat de verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze voorwaarde werd onderzocht.

De bestreden beslissing is op zijn minst eigenaardig te noemen daar verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand en hij nog werkt. Bovendien heeft verzoeker nooit een leefloon, een werkloosheidsvergoeding of hulp van het OCMW aangevraagd. Volgens artikel 42bis §1 is het enkel mogelijk het verblijf van verzoeker te beëindigen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 42bis en 40§4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij geen reden had om te denken dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Hij stelt nooit een leefloon of werkloosheidsuitkering te hebben ontvangen. In de beslissing zou niet worden gemotiveerd hoe hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel. De beslissing zou identiek zijn aan de vernietigde beslissing door de Raad. De verwerende partij zou alle bewijsstukken die door hem buiten de termijn werden overgemaakt als onontvankelijk beschouwen. Hij begrijpt niet waarom de stukken verouderd zouden zijn. Hij stelt dat de public search van het KBO aantoonde dat hij nog steeds actief is. Hij verwijst onder meer naar de verklaring van de boekhouder waaruit zijn goede financiële situatie blijkt voor de maanden januari, februari en maart 2015. Hij verwijt de verwerende partij voornoemde documenten te hebben genegeerd zonder enige uitleg. Hij stelt dat hij tijdens zijn verblijf van zeven jaar in België steeds heeft gewerkt en nooit afhankelijk geweest is van het sociale bijstandsstelsel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot de vorige bijlage 21, bij het nemen van de thans bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden werd met de informatie die door verzoeker werd overgemaakt in april en oktober 2015. Verzoeker kan niet voorhouden dat die stukken als zonder meer onontvankelijk zouden zijn bestempeld. In de beslissing werd benadrukt dat de documenten werden voorgelegd ver buiten de gestelde termijn van de uitnodigingsbrief die op 13 november 2014 werd betekend.

Waar verzoeker de documenten in zijn verzoekschrift opsomt, dient te worden opgemerkt dat alle documenten ook werden weergegeven in de bestreden beslissing. Bij analyse van die documenten kan niet anders dan worden vastgesteld dat deze verouderd zijn op het moment dat de beslissing werd genomen, zijnde november 2015. Waar verzoeker verwijst naar zijn inkomsten van januari tot april 2015 kan evenmin zonder meer worden aangenomen dat die inkomsten nog steeds hetzelfde zijn op het moment dat de beslissing genomen werd, zijnde meer dan een half jaar later. Uit het schrijven van Z. met een herinnering aan de achterstallige sociale bijdragen van 2013, kan evenmin worden afgeleid wat de actuele situatie is van verzoeker, daar de herinnering betrekking heeft op het jaartal 2013. Verzoeker bracht geen enkel document naar voren waaruit zou blijken wat zijn actuele zelfstandige activiteit zou zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing geenszins geoordeeld dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is gelegen in de vaststelling dat nergens uit de documenten die verzoeker heeft overgemaakt blijkt dat hij een zelfstandige activiteit zou uitoefenen.

Waar hij aangeeft zeven jaar in België gewoond te hebben en altijd actief te zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing, in navolging van het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en conform artikel 42bis §1, 2° van de vreemdelingenwet, expliciet werd gemotiveerd omtrent onder meer het duur van het verblijf. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Verder werden er geen documenten voorgelegd van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis §1, 2° en/of 3e lid (wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene toont niet aan dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf in België (+/- 6 jaar) is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te

verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers +/- 24 jaar in Roemenië. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat, waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.(...)"

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de situatie gewijzigd is en dat nergens uit blijkt dat verzoeker heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert onder meer aan dat overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet slechts een einde mag worden gesteld aan zijn verblijf indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat de bewijsstukken die hij heeft voorgelegd zonder meer opzij worden geschoven als verouderd, terwijl ze de stabiele financiële situatie van verzoeker aantonen.

3.1.3.3. Artikel 42bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Volledigheidshalve wordt artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet ook geciteerd:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt op te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Waar verzoeker aanvoert dat slechts een einde kon gesteld worden aan zijn verblijf indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk (en dat dit *in casu* niet het geval is), kan hij niet worden gevolgd.

Uit de bewoordingen van artikel 42bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, blijkt dat enkel “voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen” een einde kan gesteld worden aan het verblijf “indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen zijn beschikkers van voldoende bestaansmiddelen of studenten. Verzoeker heeft een verblijfskaart van een burger van de Unie verkregen als zelfstandige en voert aan dat niet kan worden uitgesloten dat hij heden nog zelfstandige is, en viel/valt dus onder het in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde geval. In zijn geval kan dus een einde gesteld worden aan zijn verblijfsrecht indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden, niet omdat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In de bestreden beslissing wordt dit als dusdanig ook niet vermeld. Verzoekers kritiek in dit verband is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Verzoeker voert aan dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn in samenhang met artikel 42bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft een controle doorgevoerd of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en heeft in dit verband de stukken onderzocht die verzoeker in april en oktober 2015 heeft voorgelegd. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij deze bewijsstukken zonder enige motivering genegeerd heeft, terwijl ze toch de stabiele financiële situatie van verzoeker aantonen. Hij verwijst onder meer naar een attest van de boekhouder dat zijn goede financiële situatie zou bewijzen voor de maanden januari, februari en maart 2015 en dat bewijst dat dit inkomstenniveau stabiel zal blijven in het jaar 2015.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukkenbundels die verzoeker heeft voorgelegd, blijkt dat het stuk “*Attestation de revenus*” is opgesteld door de verantwoordelijke van een boekhoudkantoor, dateert van 22 april 2015 en vermeldt dat verzoeker voor de maanden januari, februari en maart 2015 een netto inkomen ontvangen heeft van 2000 euro en dat, gezien de actuele situatie van de vennootschap, dit niveau van vergoeding voor het lopende jaar behouden zal blijven.

Over dit stuk wordt in de bestreden beslissing van 9 november 2015 het volgende overwogen:

“Betrokkene legde in april en oktober 2015, ver buiten de gestelde termijn van de uitnodigingsbrief die op 13.11.2014 werd betekend aan betrokkene, nog bewijsstukken van zijn zelfstandige activiteit voor, namelijk: een herinnering van Z. ivm nog te betalen sociale bijdragen van 2013, de belastingaangifte van 2014 (inkomsten 2013) en 2015 (inkomsten 2014), een public search op de site van de Kruispuntbank der Ondernemingen van 20.05.2015, een inschrijvingsbewijs van Z. van 13.01.2015 en de (aangifte van) publicatie in het Belgisch Staatsblad van FM van 10.10.2013 en van FG-C. van 02.04.2014 en een verklaring van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit van 22.04.2015 van BNTC Belgium (boekhoudkantoor). Indien we toch zouden rekening houden met deze bewijsstukken, dienen we op te merken dat alle bewijsstukken, uitgezonderd de rappel van Z, verouderd zijn en bijgevolg geen reëel beeld geven van de huidige activiteiten van betrokkene. Het meest recente bewijs betreft een herinnering van Z. van oktober 2015 ivm achterstallige sociale bijdragen van 2013. Hieruit kan echter niet afgeleid worden of betrokkene heden nog steeds een

*zelfstandige activiteit uitoefent. **Nergens uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene heden nog steeds een zelfstandige activiteit zou uitoefenen.***"(eigen markering)

Verzoeker voert aan dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout door de gemachtigde *"wanneer hij zegt dat de bewijsstukken die neergelegd worden door verzoeker 'verouderd zijn en bijgevolg geen reëel beeld geven van de huidige activiteiten van betrokkene'"*. Verzoeker stelt dat deze bewijsstukken de meest recente zijn en op voldoende wijze de stabiele financiële situatie van verzoeker bewijzen.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat het niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding en dat het kennelijk onredelijk voorkomt om een document van 22 april 2015, dat stelt dat verzoeker voor de maanden januari, februari en maart 2015, 2000 euro netto verdiende en dat dit voor de rest van het jaar 2015 normaal gezien ook het geval zal zijn, zonder meer te beschouwen als verouderd en hieraan geen verdere aandacht te besteden of hieromtrent te motiveren. Tevens wordt opgemerkt dat dit document verzoeker vermeldt als zaakvoerder van de SPRL FG-C, waarover in de bestreden beslissing vermeld wordt dat de aangifte van publicatie in het Belgisch Staatsblad dateert van 2 april 2014 en dit dus niet de firma is die in faling was sinds 24 maart 2014.

In de bestreden beslissing van 9 november 2015 wordt niet uiteengezet waarom dit document van 22 april 2015, dat slaat op de eerste drie maanden van het jaar 2015 en een prognose geeft voor de rest van 2015, in zijn geheel moet beschouwd worden als *"verouderd"* terwijl dit toch het jaar betreft waarin de bestreden beslissing werd genomen. Er wordt evenmin een andere reden opgegeven waarom met dit document geen rekening wordt gehouden.

In de nota stelt de verwerende partij dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn inkomsten op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, met name een half jaar later, nog steeds dezelfde zijn. Los van de vraag of dit zo is, wordt dit echter niet als dusdanig overwogen in de bestreden beslissing, waar enkel gesteld wordt dat de documenten verouderd zijn.

Nu de gemachtigde een document dat het jaar 2015 betreft, zonder verdere uitleg opzij schuift als verouderd en er enkel om die reden geen rekening meer mee houdt, wordt vastgesteld dat er in dit opzicht geen sprake is van een correcte feitenvinding en er dus een schending is van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf. De overige aangevoerde schendingen inzake de beslissing tot weigering van verblijf behoeven geen verder onderzoek.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen junto artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 van de vreemdelingenwet

De bijlage 21 bevat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn twee afzonderlijke beslissingen, ook al worden ze opgenomen in één en hetzelfde document, en moeten dus allebei gemotiveerd worden.

Verweerder motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten niet, hoewel een bevel om het grondgebied te verlaten niet automatisch gegeven kan worden, zoals blijkt uit artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "... afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten". De woorden 'zo nodig' bevestigen dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet in alle omstandigheden gegeven wordt. Wanneer het dus wel wordt afgeleverd, moet dit gemotiveerd worden.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet stelt :

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

De bestreden beslissing vermeldt niet welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast.

In gelijkaardige omstandigheden heeft het arrest n°135 148 van 17 december 2014 van Uw Raad gesteld dat uit, “enerzijds, het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 42septies en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. De Raad stelt vast dat verzoekster terecht opmerkt dat verweerder in casu heeft nagelaten om de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te vermelden die hij heeft toegepast om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast moet vermelden. Verzoekster kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van het bevel, om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

In het arrest dat de eerste beslissing genomen tegen verzoeker vernietigde, stelde Uw Raad: “De Raad wijst erop dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen. (...) In de bestreden bijlage 21 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd: “uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Deze motivatie van verweerder werd herhaald in de bestreden beslissing.

In het arrest oordeelde Uw Raad: “Een gebrek aan afdoende motivering en een schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wordt zodoende aannemelijk gemaakt.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verweerder niet op afdoende wijze gemotiveerd, en moet dus vernietigd worden.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

In de beslissing werd verwezen naar artikel 54 van het KB. Het middel is ongegrond.”

3.2.3. Er dient te worden opgemerkt dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. (...)”

Artikel 8 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In de bestreden bijlage 21 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de

Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op deze motivering en stelt zij dat gemotiveerd werd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een motivering bevat, doet echter geen afbreuk aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 8 van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt in het geheel niet welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast.

Een gebrek aan afdoende motivering en een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET